

Hồi 37

Mã Quân Vũ Bị Khép Tội Thật Lẽ

AA

ã Quân Vũ cảm thấy hổ thẹn, gượng cười nói:

- Tôi... Tôi vì gấp đi đến Gia Định, nhưng lúc lên ghe không thấy quý cô nương, nên thất lễ. Vậy tiện đây, xin lỗi quý cô nương.

Không ngờ bốn thiếu nữ áo trắng tỏ ra giận dữ. Thiếu nữ vừa hỏi lúc nãy cất tiếng hét mắng hai tên chèo ghe:

- Bọn nhà ghe này thật to gan, dám thừa lúc mình nghỉ, tự tiện chở khách.

Nàng quắc mắt nhìn vào mặt Quân Vũ, gần giọng hỏi:

- Người có biết người chủ ở trên ghe này là ai không?

Quân Vũ điềm nhiên đáp:

- Tôi không biết ! Nhưng tôi nghĩ việc quá giang ghe của quý cô nương, đâu có gì trái với qui luật võ lâm?

Chàng thấy thân thủ và cách ăn mặc của bốn cô gái đó khác hẳn với người thường, định bọn họ là những nhân vật trong võ lâm, vì vậy chàng mới nói về qui luật võ lâm.

Bốn thiếu nữ không hiểu, ngơ ngác nhìn nhau. Bỗng nhiên thiếu nữ nhỏ nhất hỏi thiếu nữ quả trách Quân Vũ:

- Tỷ tỷ ! Võ lâm qui luật là gì ? Tỷ biết không?

Thiếu nữ đó chau mày suy nghĩ một lúc, cười nói:

- A ! Ta biết chớ ! Qui luật võ lâm nghĩa là người tên Võ Lâm lập ra qui luật đó.

Mã Quân Vũ không thể nhịn cười được, nói:

- Tiếng võ lâm là để chỉ chung những người tu luyện võ công, chứ không phải tên riêng một người.

Thiếu nữ nhỏ nhất chau mày, chu miệng nói:

- Ta không có hỏi người! Ai nhờ đến người mà nói xen vào ! Bây giờ chúng tôi chẳng kể qui luật võ lâm hay văn lâm gì cả, chỉ nói rằng người không đi được trên ghe này.

Quân Vũ thấy thân pháp bốn thiếu nữ này, đoán biết không phải tay vừa, lòng lo ngại đáp:

- Ghe đến Gia Định thì tôi xin lên bờ ngay. Còn bây giờ ghe đang ở ngoài khơi, dù quý cô nương ép tôi rời khỏi ghe, thì tôi cũng không có cách nào đi được.

Bốn thiếu nữ bàn riêng một hồi, rồi một nàng bước tới trước mặt Quân Vũ nói:

- Giờ này tiểu thư chúng tôi còn nhập định chưa tỉnh, lát nữa tiểu thư chúng tôi tỉnh dậy biết có khách lạ trên ghe này, thì khó lòng lằm. Vì tiểu thư chúng tôi rất khó tánh, sẽ ra lệnh chúng tôi xô người xuống sông. Đến lúc đó, dù chúng tôi có muốn cứu người cũng muộn rồi ! Vậy người nên tìm cách rời khỏi ghe này, trước khi tiểu thư chúng tôi tỉnh dậy.

Chàng thở dài, nói:

- Hiện giờ ghe đang chạy giữa sông ! Tôi...

Câu nói chưa dứt, bỗng có tiếng đàn vang ra. Bốn thiếu nữ quay mình thoăn thoắt bỏ đi, chớp mắt họ đã biến mất.

Quân Vũ thấy thân pháp bốn thiếu nữ, lòng kinh ngạc thầm lo:

“Bốn người này, xét về thân pháp thì ra vẻ tay cao thủ võ lâm, nhưng lối giao thiệp lại không giống nhân vật trên giang hồ. Thật khó hiểu ! Nhưng vị tiểu thư của họ là người nào?”

Đầu óc chàng thoáng qua muôn ngàn ý niệm không giống nhau, cứ từ chuyện này chưa xong đã đến chuyện khác...

Đang lúc điên đầu suy nghĩ, đột nhiên thiếu nữ áo trắng đã bước ra tay bưng đĩa bạch ngọc nhỏ, trong đĩa để chung trà thúy ngọc.

Mã Quân Vũ chóa mắt ngỡ ngàng, nói:

- Không dám phiền quý cô nương, tôi không khát.

Thiếu nữ dâng đĩa trà ngang mặt chàng, ôn tồn nói:

- Tiểu thư chúng tôi bảo người phải uống chung trà này, rồi nằm yên ở đây chờ cho sức thuốc chạy khắp cơ thể, sẽ không bị đau đớn gì cả. Vì thuốc độc trong chung trà này rất mạnh, có thể làm cho người chết rất dễ dàng, khỏi bị cảnh đau khổ.

Quân Vũ run rẩy cả người, lắc đầu nói:

- Nếu tôi làm điều gì phạm lỗi với các người thì uống thuốc độc tự tuyệt cũng đáng. Nhưng tự xét chưa có nói một lời bậy bạ, tại sao các người bắt tôi tự tuyệt? Tôi không thể tuân theo.

Thiếu nữ áo trắng nói:

- Đúng ra tiểu thư bảo chúng tôi đem người bỏ xuống sông, nhưng nhờ bốn chị em chúng tôi cầu xin đủ cách, nói người là người tốt, nên tiểu thư mới thương tình cho người uống chung trà này...

Quân Vũ thấy sự việc quá vô lý, không còn giữ điềm tĩnh được, cất tiếng cười làm át mất tiếng nói của thiếu nữ áo trắng.

Nàng chau mày hỏi:

- Người cười cái gì ? Bây giờ người có chịu uống chung trà này không?

Quân Vũ đáp:

- Tiểu thư của các người thật tốt đấy !

Thiếu nữ áo trắng nói:

- Điều đó không sai ! Tiểu thư chúng tôi rất đẹp.

Chàng cười nhạt, nói:

- Phiền cô nương nói lại với tiểu thư là tôi từ chối không uống chung trà đó.

Thiếu nữ áo trắng giận đỏ mặt, hỏi:

- Sao ? Người cả gan không nghe lời của tiểu thư của chúng tôi ? Tiểu thư chúng tôi chưa bao giờ chịu để ai trái lệnh.

Quân Vũ cười, nói:

- Tôi chỉ nói một lời, là chung trà này tôi không uống.

Thiếu nữ áo trắng lạnh nhạt nói:

- Nếu vậy, người phải nhảy xuống sông này để chịu chết ngộp rồi.

Quân Vũ gần giọng nói:

- Người muốn ta tự nhảy sao ? Ta không có sẵn hào khí đó. Nếu các người có ác tâm thì mời tiểu thư các người tự ra tay đem ta bỏ xuống dòng sông đi.

Thiếu nữ cười lạnh lùng, nói:

- Té ra người cũng chẳng phải là người tốt.

Quân Vũ trở mắt nhìn thiếu nữ, hỏi:

- Sao ? Ta làm gì mà không phải người tốt?

Thiếu nữ áo trắng nói:

- Người vừa nghe ta nói tiểu thư chúng ta rất đẹp thì người đã có tà ý muốn tiểu thư ta tự ra tay xô người xuống sông để người được dịp thấy người đẹp.

Quân Vũ ngơ ngác chưa kịp nói, thiếu nữ hỏi tiếp:

- Người nhìn ta, thấy có đẹp không?

Quân Vũ vừa giận vừa tức cười, đáp:

- Đẹp thì có đẹp, nhưng trang phục để lộ hai bắp đùi, mất cả thùy mị của một cô gái.

Thiếu nữ hỏi:

- Có gì mà mất thùy mị, khi ở nhà chúng ta mặc đồ ngắn hơn nữa kia.

Quân Vũ được dịp hỏi tiếp:

- Nhà các người ở đâu ?

Thiếu nữ áo trắng vừa định đáp lời, bỗng “tưng tưng” mấy tiếng huyền âm truyền ra nghe rất thanh nhu, không biết âm điệu của nhạ khí gì. Mặt thiếu nữ biến sắc, đôi tay run run đưa chung trà tới trước mặt Quân Vũ, dịu giọng nói:

- Người mau uống chung trà này đi ! Nếu không ta bị tiểu thư trách phạt.

Quân Vũ thấy thương tâm, thầm nghĩ:

“Nàng này chưa bỏ tánh con nít, thử nay bảo người ta uống thuốc độc tự sát, mà lại theo khẩu cầu.”

Đôi mắt thiếu nữ rưng rưng, vẻ mặt đầy lo sợ, làm cho Quân Vũ cảm thấy bùi ngùi. Chàng không nỡ dùng lời từ chối, mà tay cũng chẳng chịu đỡ lấy chung trà. Chỉ thấy chàng đứng nhìn ngây ngất, lòng chưa thể quyết định.

Thiếu nữ áo trắng thấy chàng ngẫm nghĩ không nói, lòng lo sợ, tay trái dâng trà, tay mặt nhanh như chớp nắm lấy cổ tay Quân Vũ.

Chàng giật mình lách qua một cái, dùng thế Ngũ Hành Mê Tung của Bạch Vân Phi truyền thụ cho chàng tránh khỏi bàn tay thiếu nữ áo trắng.

Thiếu nữ áo trắng lại công ra chiêu thứ hai, thân hình xoay chuyển lanh như chớp.

Quân Vũ quá ngạc nhiên, vì thấy thiếu nữ ra tay lẹ như một nhân vật cao thủ có hạng, so với những người chàng gặp qua, nên thầm nghĩ:

- Thiếu nữ còn trẻ như vậy, sao đã có thân thủ đường ấy ? Nếu mình không kịp dùng

Ngũ Hành Mê Tung thì khó tránh được chiêu cầm nã của nàng rồi.

Thiếu nữ đánh tiếp ba chiêu, đều bị Quân Vũ dùng Ngũ Hành Mê Tung lách khỏi. Nàng đổi tay, công ra một chưởng biến thành năm chiêu.

Thế công phát ra, chỉ thấy những vạch trắng như luồng chớp sáng, xẹt qua các yếu huyệt của chàng kèm với một âm thanh vang ra nghe rợn người.

Chàng thấy thiếu nữ đó càng đánh càng lẹ mà chiêu thuật thần diệu không đoán nổi. May có Ngũ Hành Mê Tung bộ pháp mới tránh khỏi.

Trong nháy mắt thiếu nữ ấy đã công tới bốn năm chục chiêu rồi. Nhưng chàng đều lách mình tránh khỏi.

Giòng sông nước chảy như cắt, ghe trôi đi nhanh như vó ngựa. Hai người đứng trên sà ghe, một công tới như tên, một né lẹ như chớp. Gần nửa giờ mà thiếu nữ đó tay mặt không ngớt công địch, nhưng tay trái vẫn bưng vững đĩa trà bạch ngọc, không rơi ra một giọt nước.

Đột nhiên nghe tiếng âm thanh nổi lên, thiếu nữ liền thu thế lại. Quân Vũ thấy thế cũng ngừng tay. Không ngờ chàng vừa đứng yên thì thiếu nữ đã đưa chân quét thế, Mã Quân Vũ suýt té.

Chàng quá tức dùng tay mặt bửa thẳng qua cổ thiếu nữ đó. Nàng lách mình qua lanh như chim én, tránh khỏi nhất đánh ác độc của chàng và phóng mình vào cửa khoang mất dạng.

Mã Quân Vũ toan rút thanh kiếm đuổi theo thì thấy bốn thiếu nữ áo trắng đã hiện ra, đứng thủ thế chung quanh chàng rồi. Còn thiếu nữ vừa đánh với chàng, trên tay vẫn còn bưng đĩa trà bạch ngọc.

Chàng chưa kịp ra tay, hai thiếu nữ tả hữu đã công thẳng vào các yếu huyệt chàng.

Thủ pháp của hai thiếu nữ này đánh ra rất nhanh, chàng không sao chống đỡ kịp, vội ngửa người nhảy vút vào khoang ghe.

Bốn thiếu nữ đó lại không đuổi vào trong, chỉ tiến tới chặn trước cửa khoang.

Mã Quân Vũ nén giận hỏi:

- Các người định làm gì ?

Bốn thiếu nữ nhìn nhau, không thèm đáp lại lời phẫn nộ của Quân Vũ.

Mã Quân Vũ không nhịn được nổi tức giận, hét một tiếng, lao người ra, tay trái đánh chiêu Phi Ba Tán Chung chĩa ra công tới hai thiếu nữ. Chàng đánh ra với nội khí, cho nên vận hết lực toàn thân, mạnh như vũ bão.

Bốn thiếu nữ áo trắng né khỏi chưởng thế của chàng, liền xuất quyền Ngọc Châu công ra, ép chàng lui lại vào trong.

Mã Quân Vũ bị chiêu thế của đối phương công ra ác liệt, phải lùi lại. Chàng tức giận vận hết nội lực vào đờn điện, nhảy ra cửa ghe, tung tay mặt đánh một chiêu Vân Long Âm Vũ.

Chiêu này gồm ba tuyệt thế của ba mươi sáu thức Thiên Cang Chưởng, uy thế rất mạnh.

Quả thật, bốn thiếu nữ thấy thế quá ác liệt, không dám đỡ. Chàng thừa thế xông ra

khỏi cửa.

Chân chàng vừa bám xuống sàn ghe, đã diễn ngay Ngũ Hành Mê Tung bộ pháp, lệ làng tránh khỏi các chiêu thế của bốn thiếu nữ hợp sức công tới chàng.

Bốn thiếu nữ áo trắng thấy chàng lách qua tránh lại rất nhẹ nhàng mà họ không tài nào hợp sức đánh trúng. Lòng họ càng căm tức, đánh nhanh như chớp, nhưng chàng tránh né thần diệu hơn. Chỉ thấy các tia sáng của chưởng lực bay lượn như muôn ngàn con bướm trắng nhớn nhoe trên đóa hoa, bao phủ khắp mình chàng, trong vòng không quá bốn thước chu vi.

Mã Quân Vũ thấy sàn ghe quá chật hẹp, không thể dùng sức mạnh công phá vòng vây, đành dùng Ngũ Hành Mê Tung bộ pháp thủ thế né tránh các luồng chưởng của đối phương.

Tuy chàng bị nằm trong vòng vây, nhưng nhờ Ngũ Hành Mê Tung bộ pháp, môn võ công tuyệt học, nên bất cứ chưởng lực bốn thiếu nữ đánh cạnh nào cũng không thể trúng chàng được.

Qua một hồi, mỗi thiếu nữ đều đánh ra hơn bốn năm chục chiêu mà không hề trúng vào mình Quân Vũ một cái nào. Chàng mãi lo tránh chảng hề đánh lại.

Bốn thiếu nữ trẻ tuổi nhất, nhảy lui ra sau, nói:

- Tam vị tỷ tỷ ! Đừng đánh nữa !

Ba thiếu nữ liền ngừng tay. Thiếu nữ trẻ tuổi thứ nhì nói tiếp:

- Chúng ta đánh hấn mà hấn chưa hề đánh trả. Nếu một khi hấn đã ra tay thì e chúng ta khó toàn mạng.

Ba thiếu nữ đều gật đầu nói:

- Mọii nói rất đúng. Võ công người này giỏi tuyệt !

Thiếu nữ trẻ tuổi nói:

- Nếu chúng ta đánh không lại hấn thì nên báo cho tiểu thư biết sớm tiện hơn.

Vừa dứt lời thoát nghe một giọng thánh thoát nói:

- Hấn dùng Ngũ Hành Mê Tung bộ pháp, các người không thể đánh trúng được đâu.

Mã Quân Vũ giật mình, vì hơn nửa năm nay, chàng gặp nhiều lần nguy hiểm đều nhờ Ngũ Hành Mê Tung bộ pháp đánh lui được cường địch, nhưng chưa hề có một ai nói ra được tên bộ pháp này. Giờ đây có người biết được, làm sao chàng không sợ hãi.

Chàng ngẩng đầu lên, thấy một thiếu nữ kiều mị đứng cách ngoài một trượng, mặc trang phục trắng, ngoài choàng tấm lụa màu xanh da trời, chân mang giày da nhọn mũi, tiếng nói thanh tao, nhưng thần thái lạnh nhạt, vẻ mặt rất cương nghị.

Bốn thiếu nữ kia đều lui lại đứng bên nàng.

Mã Quân Vũ biết nàng là tiểu thư của bốn thiếu nữ áo trắng đó, liền bước tới hai bước cúi chào, nói:

- Tôi là Mã Quân Vũ vì gấp đến Gia Định phủ, nhưng lúc lên đi nhờ ghe không gặp cô nương nên phạm tội vô lễ. Xin cô nương tha thứ cho.

Thiếu nữ choàng khăn xanh hỏi:

- Ngũ Hành Mê Tung Bộ đó, ai đã truyền dạy cho người?

Quân Vũ bị nàng hỏi bất ngờ, bỡ ngỡ đáp:

- Tôi được một người bạn truyền dạy.

Thiếu nữ nhướn mắt nói:

- Người biết được Ngũ Hành Mê Tung chắc võ công khá lắm. Bọn chúng ta không phải là địch thủ của người, nhưng coi ra người cũng là người nhân hậu đó. Chúng đã dùng cả tay chân tấn công người đến mấy trăm chiêu mà người vẫn một mực không đánh trả lại.

Mã Quân Vũ nghe qua, vừa mừng vừa thâm hổ thẹn:

“Ta đâu phải người nhân hậu, chỉ vì không thể nào đánh trả được các chiêu thế tuyệt kỹ của họ. Ta đâu có nhã ý như họ nghĩ ! Nếu không có Ngũ Hành Mê Tung bộ pháp thì đã mất mạng rồi.

Thiếu nữ choàng khăn xanh, mỉm cười nói:

- Người là người tốt như vậy thì ta thật không muốn làm khổ người như thế nữa. Nhưng ta nghe mẹ ta nói, đàn ông không có ai tốt cả. Những người bề ngoài càng thật thà, thì trong lòng càng hiểm độc xấu xa, cho nên người cũng chưa hẳn là người tốt.

Quân Vũ nghe nàng suy đoán, nhin không được, bật cười ra tiếng.

Thiếu nữ tỏ ý giận dữ hỏi:

- Người cười cái gì ? Lời mẹ ta nói đó có điều nào sai sao ?

Mã Quân Vũ hỏi:

- Lệnh đường có mặt trên ghe không? Tôi xin được hân hạnh bái kiến.

Thiếu nữ choàng khăn xanh, lắc đầu buồn bã nói:

- Mẹ ta đã chết rồi ! Nhưng nếu mẹ ta còn sống cũng không chịu gặp người.

Quân Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao lạ vậy ?

Nàng đáp:

- Mẹ ta bình sanh rất ghét đàn ông. Vì vậy trước khi chết, mẹ ta khuyên ta lúc lớn lên, nếu thấy lòng mình cảm mến một người đàn ông nào thì phải giết kẻ đó trước, mới tránh được nỗi đau khổ của tình đời.

Chàng nghe qua bỡ ngỡ nói:

- Tôi và cô nương may mắn gặp gỡ, nhưng tự nhiên tôi bị cô nương thù ghét thì thật đau khổ ! Vì tôi có việc gấp, mới đi nhờ ghe này. Nếu biết trước cô nương là người ghét đàn ông thì tôi đành đi ngựa, dầu đường xa hơn bao nhiêu cũng cam chịu.

Thiếu nữ có phần cảm động nói:

- Ta không có ý giết người, nhưng ta cũng không thể trái với lời khuyên của thân mẫu ta được...

Nói đến đây, nàng chau mày cúi đầu, không nói nữa. Quân Vũ thấy nàng có vẻ suy tư cũng không dám nhìn tận mặt. Hai bên đều cúi đầu lạnh thinh.

Thiếu nữ choàng khăn xanh, ngẩng đầu lên nói:

- Ta sợ dĩ không giết người vì ta không cảm mến người chút nào cả ?

Quân Vũ chạm tự ái, nổi giận hỏi lớn:

- Vậy người muốn sao ? Đại trượng phu thà chết chứ đâu chịu nhục. Việc sống chết chỉ để bảo tồn thanh danh.

Thiếu nữ thở một hơi dài, nói:

- Đúng ra ta không muốn làm phiền người, nhưng ta khó lòng không tuân theo lời của mẹ ta. Người không biết khi mẹ ta chết bị đau khổ biết chừng nào.

Nàng nói đến đây, vẻ mặt tái nhợt, đôi tay chấp trước ngực, hai mắt nhắm lại, lệ trào đầm mi, miệng mấp máy, nhưng nói không ra tiếng.

Qua một hồi lâu, nàng từ từ mở mắt ra, đưa tay gạt giòng lệ, gượng cười nói:

- Ta đã nói cho mẹ ta biết rồi, chỉ cần người nghe đàn qua một khúc tỳ bà thì ta khỏi lo đến việc này nữa.

Chàng thấy vẻ mặt thiếu nữ như sợ sệt, thân thể diễm kiều, yếu như liễu, thơ như đào không có chút gì ra vẻ một cô gái giỏi võ công. Đôi mắt nàng chỉ chứa một thứ ánh sáng nhu mì, chứ không sáng chói như đôi mắt Bạch Vân Phi.

Chàng ôn tồn đáp:

- Cô nương không khinh bỏ tôi, lẽ nào tôi không lắng tai nghe âm điệu hay. Nhưng chỉ tiếc tôi không biết âm luật, sợ phụ lòng kẻ cầm đàn.

Thiếu nữ mỉm cười, nói:

- Người đừng sợ ! Ta sẽ lựa khúc đàn bình hòa nhất để đàn cho người nghe.

Dứt lời, nàng xoay mình, từ từ đi vào khoang. Bốn thiếu nữ áo trắng kia cũng bước theo.

Quân Vũ xoay mặt nhìn hai thủy thủ đang chăm chú cầm lái, thần sắc rất tỉnh táo. Té ra ghe đã tới Bằng Sơn, sức nước càng lúc càng chảy mạnh hơn mà ghe vẫn nhanh bay.

Nhìn giòng nước chảy ào ạt, chàng cảm thấy nhiều nỗi băng khuâng, thầm nói:

“Thiếu nữ choàng khăn xanh đó nhìn qua không ra dáng người tập luyện võ công. Nhưng tại sao thân pháp của bốn tỳ nữ kia lại giỏi đến thế ? Không lẽ nàng là người tầm thường ? Hay nàng đã luyện võ công đến mức thượng thặng không còn lộ công phu võ học ra ngoài. Nếu quả thật như vậy, khúc đàn tỳ bà đó không phải khúc nhạc dễ chịu !”

Càng nghĩ càng lo, bất giác chàng nhớ đến âm thanh ảo não của Ngọc Tiêu, chàng cảm thấy lạnh cả người.

Bỗng “tưng tung” hai tiếng huyền âm vang đến, lòng chàng rung theo hai tiếng âm huyền đó. Cả chiếc ghe cũng bị lắc lư hai cái như bị sóng lớn cản lại. Té ra hai thủy thủ đang cầm lái cũng cảm nhiễm hai tiếng huyền âm, suýt rơi mất tay chèo.

Mã Quân Vũ giật mình, nhảy đến cửa ghe gọi lớn:

- Xin cô nương mau ngừng tay lại ! Tôi có điều muốn nói !

Hai thiếu nữ áo trắng nhảy ra khỏi cửa. Nhưng chàng không hề quan tâm đến hai thiếu nữ đó, chỉ lách mình đi thẳng vào phòng, thấy thiếu nữ choàng khăn xanh đang ngồi dựa lưng bên thành ghe, tay ôm cây tỳ bà để trước bụng. Còn hai thiếu nữ áo trắng đứng hầu hai bên.

Chàng chấp tay chào thiếu nữ choàng khăn xanh, nói:

- Xin chớ dùng đến cây tỳ bà của cô nương nữa !

Thiếu nữ mỉm cười hỏi:

- Người sợ, không dám nghe sao ?

Quân Vũ bình tĩnh đáp:

- Tôi không sợ gì, chỉ sợ cho mấy người phu ghe không chịu nổi khúc đàn tỳ bà của cô nương, mà phải buông tay chèo trước sóng gió.

Thiếu nữ vẫn thản nhiên, cười khẽ nói:

- Té ra người sợ ghe bị chìm giữa dòng chết ngọt sao ?

Quân Vũ đáp:

- Nếu rủi mà ghe bị chìm, thì tôi khó thoát được tai nạn. Nhưng cô nương và các người trên này cũng không có cách nào khỏi chết.

Thiếu nữ cười nhạt nói:

- Ta thì không sợ chết chìm.

Chàng nghe nói sững sờ, đứng im.

Thiếu nữ choàng khăn xanh, xoay mặt qua, nói với bốn thiếu nữ áo trắng mấy câu, thì có hai nàng bước ra cửa ghe.

Một lát sau, thiếu nữ áo trắng nhỏ nhất, trở lại bên thiếu nữ choàng khăn xanh, nói qua mấy câu. Nàng đó gật đầu rồi cười nói với Quân Vũ:

- Ta đã cho người điếm huyết mấy tên thủy thủ và thay thế cầm lái. Vậy bây giờ, người khỏi lo việc rớt xuống sông chết ngọt nữa rồi.

Quân Vũ vốn xuất thân trong thế gia thuần môn, nên thấy thiếu nữ ôm cây đàn, lòng đã lo sợ. Vì tiếng đàn này, trên võ lâm dùng làm binh khí có thể làm đối phương rối loạn tâm thần.

Những loại đàn này dùng sắt, gan, cây ngô đồng ghép thành, thế mà cây đàn của thiếu nữ choàng khăn xanh lại không phải sắt, gan, chỉ là một miếng bạch ngọc làm thành, trên mặt đàn khắc con phi long bay trong sương mù, như một con vật sống.

Thiếu nữ khăn xanh mỉm cười, hỏi:

- Người nhìn gì ? Huyền cầm này là của mẹ ta lúc còn sống thường đàn. Có gì đẹp chẳng ?

Quân Vũ bất giác nhớ đến lúc ở Phan Dương Hồ, Bạch Vân Phi chơi đàn ngọc cầm, nên muốn hỏi chuyện, thì thiếu nữ đã động dây vàng. Tiếng đàn trỗi lên, âm thanh như xói vào tim khiến tâm thần Quân Vũ rung động, say mê tức khắc, không còn hỏi được một tiếng nữa. Chàng chỉ khoanh chân ngồi im xuống sàn nghe, đôi mắt nhắm lại.

Âm thanh du dương, thanh thoát từ tay nàng chuyển động trên các cung, bật nghe rất êm tai. Nhưng trong tiếng đàn đó như có một sức huyền diệu, mê hồn, lòng chàng hiện lên nhiều ảo tưởng, mà tâm thần nhẹ nhàng như bay trên mây. Trước mắt chàng thấy muôn ngàn hiện tượng kỳ lạ, luôn luôn ẩn hiện.

Chỉ trong nháy mắt, thì mồ hôi từ trên đầu chàng chảy xuống như mưa, còn ngũ tạng nóng như lửa đốt, không thể ngồi im được nữa. Chàng hét lên một tiếng, đứng dậy chạy ra khỏi phòng ghe.

Thiếu nữ choàng khăn xanh thấy chàng dùng Ngũ Hành Mê Tung bộ pháp rất kỳ diệu, tưởng chàng có sức nội công thượng thặng. Không ngờ đến lúc nàng thấy chàng hoảng sợ, nàng mới ngừng tay lại, thì Mã Quân Vũ đã chạy ra ngoài rồi.

Lúc này, ghe đang chạy nhanh, Quân Vũ bị nhiễm âm huyền ngọc đỏ, tâm thần chưa tỉnh lại. Vì chàng đã vận hết nội lực, để kháng cự với âm huyền nên chân khí thiệt hại rất nhiều, nội phủ đã bị thương không nhẹ.

Nhưng chàng vốn thông minh, về phần linh tính chưa bị hủy diệt nên thâm tính:

“Thiếu nữ này đã dùng âm huyền để hủy diệt tâm thần mình, nếu mình còn chần chờ thì trong giây khắc sẽ loạn trí.”

Chàng phóng mình lên mũi ghe, toan nhảy xuống giòng nước chảy siết.

Thiếu nữ chạy ra đến cửa thì chàng đã nhảy lên mũi rồi. Nàng nhảy theo lên mũi thì thấy chàng sắp lao mình xuống nước. Thiếu nữ quá lo sợ, vội nhẹ tay khảy lên ba tiếng đàn tỳ bà.

Ba tiếng đàn đó có âm điệu rất nhu hòa, làm cho đầu óc chàng sáng lên, tiêu mất ý định tự vận. Chàng quay mình lại, thấy thiếu nữ choàng khăn xanh đã đứng bên chàng. Nét mặt kiều mỵ của nàng chứa vẻ u buồn, đôi mắt long lánh đầy nước mắt. Quân Vũ thấy vậy nổi đau đớn vì tiếng âm huyền cũng tiêu tan mất.

Thiếu nữ thấy mặt chàng còn ít nhiều kinh sợ, nên hỏi:

- Người còn giận ta lắm không? Thực ra ta cũng chưa biết khúc đàn này lại có uy lực như vậy ! Hiện giờ người bị thương rất nặng, mời người trở vào khoang để ta bày cách chữa trị.

Quân Vũ lắc đầu, cười nhạt, nói:

- Lòng tốt cô nương tôi tạm nhận, nhưng tôi không màng đến việc chết sống nên khỏi cần việc chữa thương. Chỉ xin cô nương cho tôi được đi nhờ ghe này tới Gia Định là đủ.

Thiếu nữ đặt đàn tỳ bà xuống sập, hai tay chấp lại để lên trán, mắt nhắm lại, hai giòng lệ long lanh, từ khóe mắt chảy xuống má, ngẩng mặt lên, trời lấm bầm:

- Mẹ ơi ! Tiểu Diệp không quên lời khuyên bảo của mẹ, đời con quyết không thích một người đàn ông nào cả. Nhưng con đàn khúc Mê Chấn Ly Hồn đó đã hại người ta bị nội thương rồi, nên con phải chữa cho họ. Lòng con không thích hấn thì không giết hấn làm gì. Nếu con không chữa lành nội thương cho hấn, thì hấn khó sống được.

Đoạn nàng mở mắt ra, nhìn Quân Vũ nói:

- Ta đã cáo thọ với mẹ ta rồi, người có thể yên tâm để cho ta chữa thương cho.

Mã Quân Vũ ám trung vận khí thử, đâu ngờ sức hơi giao tiếp giữa ngực và bụng đau nhói lên. Chàng biết chân khí đã kết lại ở đơn điền thành nội thương, nếu không kịp thời chữa sớm, thì đời chàng coi như đã hết.

Chàng thấy lời thiếu nữ rất thành thật, nên thâm nghĩ:

“Nếu ta không chịu tiếp nhận cách chữa bệnh của nàng thì đến Gia Định chắc không còn sức lực để tới núi Nga My nữa.”

Chàng lần bước theo thiếu nữ vào phòng.

Thiếu nữ choàng khăn xanh bảo chàng khoan chân ngồi xuống sàn, rồi truyền thụ khẩu quyết cho chàng. Để chàng theo khẩu quyết đó mà tự chữa bệnh.

Mã Quân Vũ theo khẩu quyết luyện qua một hồi lâu, cảm thấy thương thế bớt rất nhiều.

Lúc đó bốn thiếu nữ áo trắng cũng tiến vào phòng, đứng hầu chung quanh thiếu nữ choàng khăn xanh.

Quân Vũ hành công một lúc, từ từ mở mắt ra, thấy thiếu nữ khăn xanh, tự xưng là Tiểu Diệp đang ngồi dựa vào cửa sổ, nhìn chàng sững sờ, vẻ mặt hơi buồn, tay mặt chống cằm không biết đang suy nghĩ gì ?

Tiểu Diệp thấy chàng tỉnh lại, liền hỏi:

- Thương thế của người lành chưa ?

Quân Vũ ám trung vận khí thử, cảm thấy nơi giáp tiếp ngực và bụng còn đau, nhưng khí huyết đã được lưu thông, chàng gật đầu nói:

- Đã lành nhiều rồi.

Tiểu Diệp “ừ” một tiếng, nói:

- Người cứ theo phương pháp ta nói đó mà luyện chừng hai lần nữa thì hoàn toàn hồi phục.

Quân Vũ chưa kịp đáp lời, nàng thở một hơi dài, than:

- Tôi cũng không biết khúc đàn huyền ngọc ấy lại cho người bị trọng thương đến thế này. Nếu ta biết nguy hiểm như vậy thì không muốn đàn cho người nghe.

Quân Vũ thấy vẻ ngây thơ của nàng đúng là một thiếu nữ chưa biết chuyện đời và lời nói rất chân thật, nên thắc mắc:

“Tại sao nàng còn trẻ như thế này lại biết được những ngón đàn tuyệt kỹ như vậy ? Mà nàng có biết cả võ nghệ của ta nữa.”

Tiểu Diệp bảo bốn thiếu nữ áo trắng bưng một hộp ngọc nhỏ ra, mở lấy hai viên đơn hoàn màu đỏ, nói với Quân Vũ:

- Thuốc này, xưa kia mẹ ta hái kỳ được trong các núi sâu mà làm thành đơn được. Lúc sanh tiền mẹ ta nói đơn được này có thể giúp công lực thêm cho người luyện võ. Vậy ta hại người bị nội thương thì đền cho người hai viên đơn hoàn này.

Dứt lời, nàng bước tới trước mặt Quân Vũ, đưa bàn tay dịu dàng trắng như ngọc, trao hai viên thuốc cho chàng.

Mã Quân Vũ ngỡ không muốn nhận, nhưng thấy vẻ mặt nàng đầy vẻ thành thật, nên khó từ chối. Chàng đứng lên đưa tay đón lấy hai viên đơn hoàn, bỏ vào túi, định tỏ lời cảm tạ.

Đột nhiên, chàng thấy chiếc hộp ngọc đã mở nắp ra đó, bất giác nhìn sững không nói được nửa lời.

Trong hộp ngọc đó, trừ ba viên đơn hoàn còn lại, thì có mấy quyển vũ thư, bìa sách ghi mấy chữ lớn: “Qui Nguyên Mật Tập”.

Bộ vũ thư này đã làm chấn động võ lâm, các cao thủ anh hùng bấy lâu này sát hại lẫn

nhau cũng vì tranh giành bộ vũ thư đó, mà tại sao nó lại lọt vào tay nàng? Sự việc bất ngờ như vậy làm sao Quân Vũ không ngờ ngác.

Tiểu Điệp thấy đôi mắt chàng nhìn sững vào hộp ngọc, mỉm cười nói:

- Khi mẹ ta chết, chỉ để lại có năm viên thuốc, hiện giờ ta tặng cho người hai viên, ta chỉ còn có ba viên mà thôi.

Mã Quân Vũ “à à” hai tiếng, chấp tay chào rồi lui ra ngoài.

Thật ra chàng chẳng nghe Tiểu Điệp nói lời nào cả. Vì đầu óc chàng chỉ quay cuồng mấy chữ “Qui Nguyên Mật Tập” trong hộp ngọc nhỏ đẹp đó thôi.

--- oOo ---